СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

34. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 21-го ЛЮТОГО 1987 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK SATURDAY, FEBRUARY 21, 1987 No. 34. VOL. XCIV.

ВЛАДИКА МСТИСЛАВ ПЕРЕСЛАВ ТЕЛЕГРАМУ І. ДЕМ'ЯНЮКОВІ

С. Бавнд Брук, Н. Дж. — Як повідомляють з Митрополичої канцелярії Владики Мстислава, Митрополит вислав напередодні розправи Івана Дем'янюка в Єрусалимі сердечну телеграму зі запевненням молитов такого змісту: „Дорогий Брате у Христі!

В тяжкі дні Вашого життя прошу Всевишнього Господа, щоб Він оточив Вас своєю опікою та обдарував Вас силою здати найтяжчий іспит у Вашому житті. Глибоко вірю, що Господь допоможе тим, що їм поручено Вас судити, залишити по собі добру пам'ять чесних виконавців Божої Волі.

Відданий Вам у Христі
Мстислав, Митрополит
УКЦеркви в ЗСА
і діяспорі".

Як уже інформовано на доручення Митрополита виїхав до Ізраїля Єпископ Антоній, який перед початком судових зізнань відвідав І. Дем'янюка у в'язниці, дав йому релігійну послугу і духовну поміч та передав благословення Митрополита Мстислава.

Єпископ Антоній є дальше в Єрусалимі.

ІЗРАЇЛЬСЬКИЙ ІСТОРИК ПРИЗАБУВ ІСТОРІЮ

НЕ ПАМ'ЯТАЄ ЗМІСТУ КНИЖКИ, ДО ЯКОЇ ПИСАВ ПЕРЕДМОВУ

Марта Скорупська (телефоном)

Єрусалим, Ізраїль. — Ізраїльський історик і спеціяліст від питань жидівського голокосту д-р Їцак Адар виявив раптовий заник пам'яті у четвертому дні процесу Івана Дем'янюка тут у четвер, 19-го лютого ц.р., відповідаючи на ряд запитів адвокатів-оборонців Йорама Шефтеля, а відтак Марка О'Коннора.

У відповідь на запит Й. Шефтеля щодо писаних зізнань Абрагама Ґольдфарба, Шльоми Тельмана і Еліягу Розенберга, що „Івана Грозного" в'язні вбили під час повстання 2-го вересня 1943 року, Ї. Адар відповів, що він скептично ставиться до тих зізнань, бо вони написані в „надто героїчному тоні", а крім того різнять ся уточненням місця, де властиво вбито цього сторожа. Ї. Адар твердив, що особа „Івана Грозного" була настільки зненавидженою, що уцілілі свідки могли „вибажати у своїй уяві його смерть".

Тоді Й. Шефтель запитав Ї. Адари чи ці свідки припадково тепер не „вибажали у своїй уяві" утотожнення І. Дем'янюка з „Іваном Грозним". Тут на допомогу Ї. Адарові прийшов головний суддя Дов Левін, відкидаючи питання Шефтеля, бо воно „відноситься радше до психолога, ніж до історика".

На запит, що його спонукало до переконання, що „Іван Грозний" живий, Ї. Адар сказав, що існує свідчення німецького сторожа на ім'я Менхберґер, який на процесі після Другої світової війни в Німеччині сказав, що він бачив „Івана Грозного" в Італії. На запит чи є ще інші подібні свідчення, Ї. Арад сказав, що нема. Він також ствердив, що в усіх німецьких архівах немає згадки про „Івана Грозного", є тільки дві-три згадки про „Івана з газових камер". Він підтвердив, що тільки жидівські свідчення говорять про „Івана Грозного".

Відтак Й. Шефтель попрохав дозволу суду відчитати фізичну характеристику „Івана з Треблінки" з компендіюму двох совєтських жидів, Гросмана і Еренберга, які були в Треблінці і спогади яких появились на Заході. Але прокуратура запротестувала, бо „книжка — це не свідок". Суддя погодився, хоч Й. Шефтель пригадав, що у понеділок Ї. Арад подав опис Треблінки на підставі відтворення з книжки Янкеля Верніка.

Опитування свідка після короткої перерви перебрав М. О'Коннор, запитуючи Ї. Арада, чи він обзнайомлений із книжкою-спогадами Гросмана п.н. „Треблінка". Відповідь — так, Ї. Арад навіть писав вступ до неї. Чи згадує Гросман „Івана Грозного" або Івана Дем'янюка. Ї. Арад сказав, що він не пам'ятає. Чи є згадки про сторожів „Івана і Ніколая". Ї. Арад не пам'ятає. Чи є згадки про „Івана Грозного" або Івана Дем'янюка в книжці-спогадах Александра Доната п.н. „Табір смерти Треблінка". Історик не пам'ятає. Чи є такі згадки у книжці Ґіппи Серені п.н. „У темному". Відповідь — ні.

Тут у відповідь на запит судді, адвокат О'Коннор заявив, що розбіжності у мапах і свідченнях є переважливі для оборони, як це покажеться дальшому ході процесу.

У цьому моменті прокуратура зголосила бажання внести нову документацію, але суд, на застереження оборони, відкинув цю спробу.

Суд також відкинув прохання Ї. Арада зложити заяву під кінець опитування, яку він відтак зложив під час „бріфінгу" для преси. Він сказав, що не всі українці є „Іванами Грозними". „Сотні тисяч українців боролись льояльно в рядах Червоної армії і багато з них віддали своє життя, навіть в концтаборах були 'інші' українці. Я уважаю, що я мушу це сказати".

Під час цієї зустрічі з пресою, кореспондентка „Свободи" Марта Скорупська запитала речника міністерства юстиції Ізраїля, яка його думка про другу виказку, що її помістила газета „Молодь України" в квітні минулого року. Він відповів, що він бачив цю статтю з виказкою і йому зовсім не дивно, бо „це українська газета, тому й старається боронити українця Івана Дем'янюка". На повторний запит чи йому відомо, що це комуністична газета, яка появляється в підсовєтській Україні, речник відповів: „Так, це нічого, але це українська газета".

Багато західніх кореспондентів дослівно розхапали копії статті від кореспондентки „Свободи".

На цьому скінчилась перша рунда процесу, який продовжуватиметься у понеділок, 23-го лютого. Прокуратура правдоподібно покличе до свідчення першого уцілілого свідка, одного з вісьмох, які свідчили раніше на процесі І. Дем'янюка в ЗСА, як і на багатьох інших процесах (Федоренка, Валюса і інших).

М. ҐОРБАЧОВ НЕ ВІДСТУПАЄ ВІД СВОГО ВИБОРЧОГО ПЛЯНУ

Москва. — Кореспонденти, які супроводжали совєтського лідера, генерального секретаря ЦК КПСС Міхаїла Ґорбачова до Балтицьких республік кажуть, що він, під час численних виступів і розмов з партійними тамошніми речниками і пересічними громадянами на вулицях міст, все повертався до теми пропонованого ним виборчого пляну у виборчих клітинах на низах, де замість одного повинен кандидувати ще принаймні другий кандидат на цей самий пост, щоб таким чином дати можливість виборцям обрати з-посеред двох, одного найкращого.

Очевидно, М. Ґорбачов, ані ніхто інший з партійної верхівки не пояснює, що обидва кандидати мусять бути членами комуністичної партії й інший кандидат не сміє репрезентувати іншої політичної партії, творення яких заборонене конституцією в Совєтському Союзі.

Політичні спостерігачі на Заході, дипломати в Москві і аналітики думають, що пропонована М. Ґорбачовим виборча система є новою формою обдурювання народних мас, бо в результаті вибори виграє той, що за ним стоятиме партійний бюрократичний апарат.

Під час телевізійного виступу в Ризі, столиці Латвії, совєтський лідер висловив переконання, що Центральний Комітет ЦК КПСС спільно з Радою Міністрів запропонує в наступному році додаток до конституції в цій справі. Кореспонденти здивувалися досить гострим тоном заяви Ґорбачова що ті, які не зможуть чи не захочуть визнати пропонованих змін в СССР можуть опинитися в дуже прикрому положенні. При тому він назвав Пленум Центрального Комітету ЦК КПСС, який відбувся 27-го і 28-го січня ц.р., „історичною подією, яка може змінити обличчя СССР".

Згідно з опінією Єгора Яковлєва, генеральний секретар ЦК КПСС М. Ґорбачов буде послідовно переводити свої пляни в життя. „По інакшому він не може працювати". Кореспонденти в Москві шукають тепер пояснення цієї заяви і допомоги в цьому у своїх совєтських колеґ. „Чи це означає, що М. Ґорбачов уступить добровільно зі свого посту лідера, якщо його плянів не підтримає Політбюро, Центральний Комітет компартії і нарід", запитують кореспонденти і політичні спостерігачі. Досі жадний совєтський лідер не резиґнував добровільно зі свого диктаторського посту.

Яковлєв також підтвердив, що дату нарад Центрального Комітету вже три рази пересували, що вказує кажуть західні спостерігачі, що там також бракує згоди.

На нарадах балтицьких комуністичних керівників і активістів з участю М. Ґорбачова, обговорювались пляни і „реформи" в СССР, включно з пропонованою виборчою системою. Також і там совєтські керівники нарікали на „зрадливих імігрантів" і їхніх „капіталістичних протекторів" які, мовляв, намагаються знецінювати „ґласність", тобто більш відкрите суспільство і кплять собі з нових плянів компартії.

Проф. М. Пап переобраний на голову УААУП

Клівленд. (УАААУП). — У висліді виборів Управи Українсько Американської Асоціяції Університетських Професорів, в члени обрано: голова — М. Пап (Джан Керрол), містоголова — Василь Янішевський (Торонто), містоголова — Ася Гумецька (Мишиґен), містоголова — Ігор Каменецький (Центральний Мишиґен); секретар-скарбник — М. Мельник (Кент Стейт), члени Управи — Роман Андрушків (Інститут технології Ню Джерзі), Володимир Бандера (Темпл), Петро Біланюк (Торонто), Марта Богачевська-Хомяк (Джанс Гапкінс), О. Гаврилишин (Джордж Вашінґтон), Яр Славутич (Альберта), Дмитро Штогрин (Іллиной), голова Контрольної комісії — Любомир Винар (Кент Стейт), члени — Леонід Рудницький (ЛяСалл) та Іван Телюк (Ню Гейвен). Директором Наукового Фонду УААУП, призначеним Управою УААУП, є М. Мельник.

Будучи організацією професорів, що вчать в американських і канадських університетах, асоціяція є респектована і університетами, і урядовими чинниками. І тому одним із важних аспектів діяльности асоціяції є займати становище перед урядовими чинниками чи перед науковими установами в справах, що заторкають українську спільноту. В минулому такі інтервенції Управи не раз увінчувались успіхом.

Асоціяція є членом Наукової Ради при СКВУ і підтримує заходи ради для наукового відзначення Тисячоліття Хрищення України.

Відносно Наукового фонду, в минулому він дав фінансову підтримку для видання англомовних книжок проф. Т. Мацькова про Мазепу і проф. Л. Винара бібліографію праць Грушевського, як теж і на українознавчу конференцію зорганізовану проф. Д. Штогрином в Іллинойському університеті. Управа хотіла повідомити всі більші університети про можливість фінансової підтримки для англомовних українознавчих праць, але покищо того рода акція є неможлива тому, що вартість інвестицій фонду є всього біля 26,000 дол., тобто понад 2,000 дол. річного доходу, а це надто мала сума на серйозну наукову працю.

Культобмін добирається до дітей

Джерзі Сиτі, Н. Дж. — Американські діти дістають тепер привабливо виданий та повний кольорових ілюстрацій каталог-рекляму на книжковий клюб під назвою „Міша".

У поясненні сказано, що за 30 дол. річно кожна дитина дістане 18 книжок в англійській мові совєтських авторів, як також авторів із Східньої Німеччини, Польщі та Болгарії. Крім того, коли перешлеться скоро передплату додатково кожна дитина буде діставати впродовж року дитячий совєтський журнал в англійській мові п.н. „Міша". Як додаткову нагороду за скору передплату, ще висилають збірку кольорових афішів, на яких вміщені старі російські вірші з ілюстраціями Юрія Васнєцова.

Книжковий клюб „Міша" поділений на три вікові категорії: один для дітей у віці двох до чотирьох років, другий для віку п'ять до вісім років і третій для віку дев'ять до 12 і вище.

Каталог заохочує до передплати своїм дбайливим оформленням та кольоровими рисунками і подає прихильні рецензії таких журналів як „Скул Лайбрері Джорнал", „Крищен Саєнс Монітор" і „Рідінґ Тічер".

Книжки та журнал „Міша" висилають із висилкового бюра в Чикаґо.

Тому, що каталог-рекляму дістають також українські родини з дітьми, слід їм на це звернути увагу самим, але і також американським знайомим, щоб не давалися схопити на ще одну вудку совєтської пропаганди.

Кружок Матерей в Нюарку влаштовує ліцитацію

Нюарк, Н. Дж. (О. Юрчук). — В суботу, 14-го березня ц.р., Кружок Матерей тут при українській католицькій школі св. Івана Хрестителя влаштовуватиме другу з черги ліцитацію послуг і товару.

Ця імпреза на зібрання фондів на школу відбудеться у формі товариського вечора, під час якого авкціонер ставитиме на продаж різнородні даровані послуги та товар: вироби ручних робіт, домашнє печиво на замовлення, виготовлення тестаментів, повне фізичне бадання в лікаря, відеофільми, пильнування дітей, допоміжні лекції з предметів, обіди в ресторанах, лекції музики тощо.

Ліцитація відбудеться о годині 7:30 вечора в руханковій залі школи св. Івана Хрестителя при 762 Сенфорд аве., в Нюарку. Вступ — 3 дол. від особи, який включає перекуску із сирів і вина, як також каву і солодке.

Весь дохід призначений на потреби школи і кожний закуп є звільнений від податку.

ДОПОВІДЬ ПРО „МЕДИЧНИЙ ЛЬВІВ"

Ню Йорк. — Наукове Товариство ім. Шевченка, у циклі доповідей „Неповторний Львів", влаштовує доповідь д-ра Романа Осінчука на тему „Медичний Львів у часи большевицько-німецької окупації", яка відбудеться в суботу, 28-го лютого ц.р., тут в домі НШТ, при 63 Четверта авеню, між 9-ою і 10-ою вул.

У СВІТІ

СЕНАТСЬКА КОМІСІЯ закордонних зв'язків, голосами 11 до 9, запропонувала негайно припинити допомогу для антикомуністичних повстанців в Нікараґуа „контрас" і започаткувати широку дискусію в Конґресі на тему політики Адміністрації президента Роналда Реґена в Центральній Америці. Це голосування, на думку політичних спостерігачів, було першою конфронтацією контрольованого демократами Конґресу з республіканським Урядом. Якщо б пропозиція сенатської Комісії дійсно була схвалена Палатою Репрезентантів і Сенатом, президент Р. Реґен поставить вето на цю ухвалу і не перериватиме допомоги для „контрас". Навіть завзяті противники „контрас" заявляють в Конґресі, що вони не матимуть достатньої кількости голосів, щоб переголосувати президентське вето. Голосування комісії має, однак, політичне і психологічне значення і цю справу демократи напевно використовуватимуть у своїй президетнській кампанії в 1988 році.

СОВЄТСЬКІ ОФІЦІЙНІ речники наказали звільнити політичного в'язня Йозефа Беґуна, жидівського активіста, в користь звільнення якого відбувались демонстрації в Москві і багатьох країнах Заходу. Документ про звільнення і прощення усіх провин підписав, правдоподібно, сам голова Президії Верховної Ради СССР Андрей Ґромико, заявили в Женеві лідери жидівських організацій. Самуель Зівс, голова совєтського антисіоністського комітету і віцепрезидент асоціяції совєтсько-американської співпраці, підтвердив інформацію про звільнення Й. Беґуна, який був засуджений в 1981 році на сім років тюрми за антисовєтську активність.

ГОЛОВА РАДИ МІНІСТРІВ Казахської ССР Нурсультан Назарбаєв признався, що у висліді заколотів в Казахстані, які відбувалися там в грудні минулого року, правдоподібно, у зв'язку з усуненням довголітнього першого секретаря М. Кунаєва загинуло дві особи і 200 осіб були поранені. Як відомо, газета „Правда", орган ЦК КПСС, й інші засоби масової інформації повідомили, що демонстрації з антисовєтським змістом зорганізували „буржуазні націоналісти". Н. Назарбаєв відмітив, що заворушення в Алма-Аті мали ширший засяг і були більш небезпечними, як про це свого часу інформували офіційні, зокрема місцеві чинники. Назарбаєв заявив групі кореспондентів, що приблизно 3,000 осіб брали участь у демонстраціях.

ПРЕЗИДЕНТ ФІЛІППІН Коразон Акіно покликала до життя спеціяльну комісію, завданням якої є перевірити усі надуживання її попередником на пості президента Фердінандом Маркосом, який розтратив понад 10 більйонів долярів американської допомоги для Філіппін під час свого урядування, велику суму з чого він привласнив собі. Комісія перевірить також зажалення багатьох банків, які скаржилися, що уряд Маркоса не розрахувався з ними і ця сума виносить понад 7.3 більйонів долярів. Великі суми грошей Маркоси вльокували у закордонні банки, зокрема у Швайцарії, і уряд К. Акіно намагається тепер відшукати ці суми з метою повернення грошей.

ФІЛІППІНСЬКІ КОМУНІСТИЧНІ партизани частіше атакують тепер урядові військові частини, висаджують в повітря залізниці, мости, далекобіжні шляхи, щоб перешкодити рухам війська. Згідно з іноформаціями закордонних кореспондентів, філіппінська армія підготовляється тепер до великої антикомуністичної офензиви у цілій країні, щоб зламати хребет руховi спротиву і розпорошити контрольовані комуністами партизанські сили, число яких переходить 15,000 вояків. Зброю, амуніцію, військовий виряд, вибухові матеріяли тощо, комуністи отримують з СССР, В'єтнаму та східньоевропейських сателітних країн. Ходять поголоски, що кубинський диктатор Фідель Кастро запропонував партизанським керівникам висилку кубинських „добровольців" до Філіппін.

В Афганістані тривають бої

Ісламабад, Пакістан. — Західні дипломати, акредитовані тут в пакістанській столиці повідомляють про тяжкі кровопролитні бої між муджагідами і совєтськими окупантами, які продовжуються, не зважаючи на оголошене урядом Наджіба перемир'я.

Від 15-го січня, коли було оголошено про припинення вогню, партизани втратили понад 500 осіб. Речник однієї з повстанських груп заявив, що від 15-го до 31-го січня партизани знищили 1,400 совєтських вояків і військовослужбовців маріонеткової кабульської армії.

Політичний оглядач „Ню Йорк Таймс" Бернард Трейнор помістив на сторінках газети широкий огляд воєнної і політичної ситуації, що склалася в Афганістані. На його думку, ні совєтські війська, ні партизани не можуть розраховувати на чисто військову перемогу. Совєтське командування обмежило дії своїх військ захистом великих міст і ліній комунікацій.

Совєтські війська обмежуються операціями „легких" батальйонів десантників і частин спеціяльного призначення. Перевага в повітрі, яку совєтські сили мали протягом семи років війни, останнім часом стала не такою значною. Муджагіди дуже швидко навчилися користуватися ефективними зенітними ракетами „Стінґер". Моральний дух пільотів совєтських гелікоптерів у зв'язку з цим дуже низький. Велике розповсюдження в усіх совєтських частинах набули наркома-

(Закінчення на стор. 3)

В АМЕРИЦІ

ДЕПАРТАМЕНТ СПРАВЕДЛИВОСТИ З'єднаних Стейтів настоює на створенні спеціяльної комісії Конґресу, яка повинна буде внести пропозиції про відновлення смертної кари за ряд державних злочинів, включаючи шпиґунство, зраду і замах на життя президента. Смертні присуди за державні злочини не виносилися в ЗСА від 1972 року, що, на думку заступника секретаря департаменту справедливости Вілліяма Велда, значно обмежує можливости боротьби з небезпечними злочинцями. В. Велд відхилив побоювання, що можуть бути винесені помилкові смертні вироки. Проти пропозиції Велда виступив сенатор-демократ Едвард Кеннеді. Він назвав пропозицію Департаменту справедливости „небезпечним маневром, що загрожує основним правам американських громадян".

АМЕРИКАНСЬКА АМБАСАДА в Сан Сальвадорі видала комунікат, який в деякій мірі можна розглядати як спізнену спробу Державного департаменту перенести увагу громадськости з іранського скандалу на джерела фінансування сальвадорських комуністичних повстанців. Під поняттям „джерела" в даному випадку мається на увазі не Куба чи Совєтський Союз, а пожертви, зібрані в країнах Заходу, і гроші, що надходять для сальвадорських повстанців від правозахисних організацій і окремих осіб, які належать до Католицької Церкви. В тому, що різні приватні і громадські організації або особи збирають в Америці гроші для комуністичних повстанців, нема нічого незаконного. Але це дозволяється при умові, що зібрані гроші підуть на гуманітарні цілі — на організацію медичної допомоги населенню, купівлю харчових продуктів, одягу, будівництва шкіл і шпиталів на території, контрольованій лівими силами. Однак ці гроші йшли і йдуть на зброю і на підтримку промарксистських збройних груп. Американці, які жертвують гроші для допомоги населенню Сальвадору, навіть не підозрівають, що їх пожертви йдуть на купівлю зброї, від якої за роки громадянської війни в цій країні загинуло вже біля 60,000 осіб.

В СТОЛИЦІ СХІДНЬОЇ Німеччини почався суд над 69-річним американцем з Сієтлу Джаном Раннінґсом, якого обвинувачують в порушенні державного кордону. Три місяці тому Дж. Раннінґс виліз на Берлінську стіну і почав бити по ній тяжким молотом. Американця заарештували прикордонники. Згідно з законами комуністичної Німеччини, порушення кордону цієї країни веде до тюремного ув'язнення терміном від двох до восьми років.

В СССР ВІДБУВАЮТЬСЯ АРЕШТИ СЛІДЧИХ І СЛУЖБОВЦІВ КҐБ

Москва. — Агентство Асошіейтед Пресс, покликаючись на совєтські джерела, а зокрема на журнал „Огоньок", що в Совєтському Союзі продовжуються арешти і звільнення з праці несовісних і брутальних слідчих та службовців КҐБ які фізичними побоями та вишуканими тортурами змушували в'язнів до підписування заяв, не зважаючи на те, що вони не поповнили закидуваного їм злочину.

У Карельській автономній республіці працівники державної служби безпеки заарештували двох поліційних слідчих, звільнили з посади республіканського прокурора і чотирьох інших пов'язаних з поліційною службою осіб, які прикривали надуживання і не зголосили їх до вищих властей. Карелія, частина території, яка колись належала Фінляндії, а тепер творить Автономну Совєтську Соціялістичну Республіку, вже раніше була предметом зацікавлення всесоюзних вищих органів, зокрема Політбюра, за її брутальну поведінку з підлеглими громадянами. Згадуваний журнал „Огоньок" пише, що цю справу перевіряла спеціяльна комісія АССР, а пізніше бюро головного прокурора в Москві в 1986 році, але журнал не подає вислідів цього слідства.

Справу перевірки в АССР арешти і звільнювання з праці відповідальних поліційних працівників і службовців республіканської прокуратури винесли на денне слідство тільки тепер, в часі коли генеральний секретар ЦК КПСС Міхаїл Ґорбачов намагається кинути жмут світла на перекупство й інші надуживання в адміністрації. Минулого місяця, як відомо, газета „Правда", орган ЦК КПСС надрукувала нечуване досі повідомлення про звільнення керівника обласного КҐБ в Україні, який в особливо жорстокий спосіб переслідував на протязі довшого часу невідомо з яких мотивів, журналіста, прізвища якого „Правда" не подала до загального відома.

Такі перевірки і звільнювання, — кажуть політичні спостерігачі і західні дипломати в Москві, — відбуваються спорадично, тут і там, не за генеральним пляном КПСС, а партія та уряд роблять враження, що йдеться тут скоріше про чистку поліції і КҐБ від несовісних елементів, а не про запляновану перебудову цілої поліційної системи.

Журнал „Огоньок" атакує фактично дві особи з місцевости Петрозаводськ, В.А. Капашінова і Євгенія Калашнікова, поліційних слідчих. В'язень А.С. Валікаінен розказував членам перевірочної комісії, що Капашінов бив його особисто до тієї міри, що він втратив притомність і в такому стані він залишив його лежати на лавці в коридорі слідчої тюрми. В іншому випадку згадані слідчі накладали в'язневі маску на голову і вилучували доплив повітря. Інший в'язень Євгеній Мотін розказував комісії про жорстокості Калашнікова, якого він і багато інших тимчасово придержаних, уважали садистом. „Огоньок" пише, що головний республіканський прокуратор Карелії Владімір Богданов і слідчий у його бюрі Андрей Петров вже раніше хотіли перевірити цю справу, але вони натрапляли на стіну спротиву в міністерстві внутрішніх справ, що його очолював ген. А. Маюкін. Калашнікова засудили на три й півроку, а Капашінова на три. Журнал тільки дивується „як це могло трапитися в упорядкованому соціялістичному суспільстві".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Tel.: (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Демократизація Ґорбачова

Кремлівський диктатор із скромним титулом генерального секретаря Компартії СССР використав збіговище „ворогів нуклеарної війни" — 850 осіб з 80-ох країн земного ґльобу, запрошених до Москви на кошт совєтського уряду, — щоб виголосити понадодногодинну промову, розреклямовану совєтським пропаґандивним апаратом, як політичну сенсацію. Насправді це була привична до зануди повторювана критика Америки, яка, мовляв, перешкоджує завести тривкий мир, з окремим натавруванням пляну президента Реґена винайти оборонну зброю проти ракетної атаки. Ґорбачов, який вже у своїх двох зустрічах на вершинах з Президентом рішуче виступав проти цієї зброї, популярно званої „зоряною війною", тепер загрозив, що продовжування Америкою дослідів над винаходом такої зброї доведе до перегонів Америки і СССР у зброєнні в космічному просторі. За негайними коментарями американської преси — керівні державні кола у Вашінґтоні поставились до цієї останньої погрози Ґорбачова легковажно і байдужно.

Єдиним реченням, що звернуло пильнішу увагу закордонних кореспондентів у Москві була заява Ґорбачова, що „широка демократизація нашого суспільства є вже невідклична" і що вона „принесе користь цілому світові". У якому полягатиме та „широка демократизація" Ґорбачов не сказав, але деяке світло на ту демократизацію кинула поведінка совєтської уніформованої і тайної поліції минулого понеділка супроти гуртка мирних демонстрантів, здебільша членів родини і приятелів Йосифа Беґуна, жидівського дисидента, який допустився „злочину", що вчив жидівських дітей талмуду, — формально засудили його п'ять років тому за „аґітацію і пропаґанду проти Совєтського Союзу". Поліція брутально розігнала цю демонстрацію, 14 осіб арештовано за „заколочення публічного спокою". Це були майже виключно американські громадяни, які прибули до Москви на вістку, що Беґуна звільнили з Кристопольської в'язниці, що показалося неправдою. Дружина Беґуна заявила закордонним кореспондентам у Москві, що вона здогадується, що совєтський достойник Ґеорґій Арбатов проголосив звільнення Беґуна, як репрезентант совєтського уряду, але її чоловік був у руках КҐБ, яке веде окрему політику...

Зрештою, широко розреклямована амнестія для політичних в'язнів СССР охопила дотепер 140 осіб. За всією вірогідністю на тому вся та амнестія закінчиться, Як повідомлено вже у „Свободі", речник міністерства закордонних справ СССР Ґ. Ґерасімов заявив, що звільнювання в'язнів „незабаром закінчиться". Тепер ведеться на сторінках преси дискусія на тему числа політичних в'язнів в СССР. Одні твердять, що таких в'язнів нема більше як 200, інші — що те число доходить до 10,000. За офіційними совєтськими заявами там уэагалі ніколи не було і нема політичних в'язнів, бо арештовані і засуджені дисиденти були за совєтським законодавством просто „злочинцями", — Юрій Шухевич і покійна Катруся Зарицька можуть стати символами таких „злочинців".

Треба погодитися з нюйоркським сенатором Денієлом Мойнігеном, що так звана демократизація, яку Ґорбачов переводить, це по суті пропаґанда, призначена для відвернення уваги мільйонів громадян імперії від страшної господарської кризи в СССР та на приєднання Совєтському Союзові більше таких „пісніків", як оті, що прибули на „міжнародний форум проти нуклеарної війни". Але, очевидно, у світі все можливе. У всесвітній історії маса прикладів, що сталися події, яких раніше не передбачали б ніякі філософи. І в СССР можуть настати поважні зміни. Покищо їх не видно. Всі вільні люди у світі бажають собі таких радикальних змін в СССР, які і захитали в імперію. Це так само не є виключене, як те, що при всій своїй обережності і зручності Ґорбачов може провалитися на своїх реформах, проти яких є можновладці з КҐБ і його вороги в Політбюрі, хоч він перевів уже там радикальну чистку. За дальшими подіями в СССРтреба стежити, бо вони можуть дійсно принести мир або катастрофу світові.

Юрій Р. Рибак

ВІДСТАВКА — І ЩО ДАЛІ

Уже так є, що в економічній системі, де живемо, ніхто не ручить за постійність праці. Є, правда, контрактні домовлення, одначе і вони мають свої обмеження. Тому і не можна дивуватись, коли „як грім із ясного неба" працівника повідомляють, що його звільнено з праці. Ну і що ж тоді йому залишається? Коротке фінансове забезпечення, що його він отримує у формі безробітної запомоги, є тільки переходового значення...

Працівник ще у силі віку і повний ідеї і постанови покращати свої буття, сідає за столик і списує точно на листку паперу ввесь свій досвід, бо без т.зв. резюме ніхто з ним не хоче говорити... Одному приходить це легко, а другому трохи трудніше становитись на нове зайняття, та кожний з них має перед собою вигляди... але якраз тих виглядів бракує, коли людина осягне свої роки і незалежно від її волі довкілля уважає, що їй час зайняти особливе у суспільстві місце — пенсіонера.

Є люди, що нетерпеливо вичікують на час пенсії. вважаючи, що двері до раю самі відкриються. Є погляд знавців, що сеньйори куди більше вдоволені своїм життям як будь-коли перед тим. Але є інші, що їм чогось бракує. Ось перші місяці примусового відпочинку проминають скоро, бо людина ще себе почуває неначе б на відпустці з праці. Зчасом вона починає відчувати, що час пенсії — це час втрати головно енергії, заробітку і цілеспрямованости. Відчуває брак поняття важливости, рутини праці і приятельських зв'язків, що ними вона втішалась, будучи ще затруднена. Словом, особиста ідентичність затрачується...

Не можна всіх пенсіонерів покласти під спільний знаменник, бо між ними є багато з різними поглядами на життя. Вдоволені ті, які ніколи не любили своєї заробіткової праці. Вони ж роками шукали іншого зайняття і тепер мають змогу присвятити час і енерґію тому, що їх цікавить.

Для більшости працюючих людей відставка є рівнозначна з поняттям безробіття, себто життя без примусової праці. Але коли так приглянутись буденщині, то у багатьох місцях зустрічається сеньйорів як працівників-добровільців. Отже, позбувшись однієї праці вони йдуть у „ярмо" іншої. Чому? Це вияснюють тим, що праця дає їм змисл життя, як, скажімо, плуг, що блистить, коли зорав землю.

Але що станеться, коли відставка доторкне людей, що для них ще не настав „офіційний час" іти на пенсію? Вони переживають дійсну дилему, бо застарі, щоб їх „хапали" на нову роботу, а замолоді, щоб себе змусити до нового способу життя пенсійного думання.

Нинішній час купна, продажу, опанування і ліквідації підприємств приневолює тисячі керівників і менаджерів, що є в половині п'ятдесятих років і які віддані довголітній праці даної установи, раптом знайтись на роздоріжжі. Є ще такі, що ради дальших осягів зміняють місце осідку, розділюються з родиною і є такі, що „на старість" зміняють свою професію, особливо, коли підготова до цього не надто довга.

Згідно з офіційною статистикою ЗСА — в 1983 році 17 відс. чоловіків і 7 відс. жінок у віці від 55 до 61 років пішли на пенсію. Це вони зробили з олівцем у руці. вирахувавши, що краще погодитись на передчасну відставку, ніж ризикувати незнаним завтрішнього дня. Очевидно, тут легко говорити про тих, які мали фінансове забезпечення, одначе скільки звичайних робітників чи не надто „грошовитих" працівників прямо залишились на льоду?

Але вертаймось до пенсіонерів „молодих" чи „старих". Кажуть, що найгірше це попасти в апатію, бо сидіти і роздумувати не доведе до нічого, коли всі ці роздумування не переміняться у діло. Найважніше, коли є охота і воля продовжувати активність у міру спроможности. Тому і не зашкодить зробити листу, що показувала б найважливішу ціль активности. Для прикладу наведімо: додаткові гроші, часова праця, праця для приємности, осягнення слави, заприязнення з іншими, допомога ближньому услугою, поширення знання і т.п. Тут слід завжди тямити, що пенсійне життя — це не кінець особистої праці і викорінення довголітньої практики, знання і умілости, а це основа, що може придатись до іншого зусилля.

Перейти на пенсію — це означає, що приходиться боротись за існування ще яких двадцять років, бо і це можливе, адже американці є здоровші і живуть довше.

Звичайно сеньйори — і тут є дві категорії: „молодий сеньйор", від 65 до 75 років і „старий сеньйор", якому промине 75 років, — вважають економічно непродуктивним. Так воно не є, бо багато сеньйорів якраз збільшують економічні добра, жертвуючи свою безплатну активність, або задоволяються нижчими ставками. Теж не можна переочити, що завдяки величкій купівельній спроможності сеньйорів мільйони молодих працівників мають варстат праці.

І тут пригадався малий епізод із зустрічі з давнім знайомим, який став жертвою економічної ситуації компанії і пішов добровільно на передчасну відставку.

— Як даєте собі раду у житті?

— Знаєте, — відповів він по задумі, — я переконався, що не можу змінити напряму вітру, одначе можу мої вітрила так наставити, щоб завжди доплисти до місця мого призначення.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про теплий приплив оптимізму

Здається, що цей зимовий час, який припадає після радісного різдвяного сезону якось впливає на людську психіку негативно і вбільшості ми тепер переживаємо період пригноблення, безнадії та бажання заховатися у мишачу дірку та перечекати там аж прийде справжня весна. А тут до того ще в цьому році зима взялася до нас особливо завзято і обдаровує нас і снігом і зимном з чого, здається, крім завзятющих лещатарів ніхто не є вдоволений.

Отож, у ці безнадійні холодні справді „люті" дні найкраще таки тікати де тепло, де сонце, як не на острови, то принаймні на Фльориду.

Якщо, однак, це з тих чи інших причин неможливе, тоді ще є один спосіб позбутися принаймні на якийсь час зимової „хандри", або як її американці називають „блю'с" — це виїхати з місця вашого постійного перебування — в інше.

Такого способу ми спробували, а радше він нам сам насунувся із-за громадських причин і хоча дітройтські дні були холодні і буревійні, вони достоменно змінили нашу настанову до безнадійности лютневих днів і почуття, що, здається, „ніколи" вже не буде весни.

Ба, щобільше, вони були для нас справжнім подувом тепла і оптимізму, який так дуже потрібний у цей непривітний період. Ця гостинність, якою нас огорнули немов якимось теплим м'яким накривалом, ця сердечність і усміхнені обличчя, що зустрічали нас у привітному домі наших друзів і на кожному іншому кроці, ці розмови, які можна було перевести — все це дало нам знову якийсь довший час віру в українську людину на американському континенті та в її позитивні ціхи.

Особливо цей подув тепла відчули ми від тих, на яких ми старші звикли, звичайно, нарікати та за якими шукаємо. а це — від молоді.

Вона була усюди, де ми тільки і не повернулися, хоча буревійний сніговий день ніяк не запрошував показати носа поза поріг теплої хати. Але після Богослуження був заповіджений Апель молоді з приводу річниці Крут і ось стояли вони численно в своїх одностроях в церкві, а відтак на програмі, що її в цілості і в повному порозумінні виконали три українські організації молоді.

Найбільшим однак, було для нас радісним здивуванням, коли ми побачили наші молоденькі пластові подруги на пополудневій імпрезі, що була причиною наших відвідин у вітряному Дітройті. Вони прийшли туди із своїми матерями „союзянками" привітали нас сердечним словом і подарунком, відспівали прегарно декілька пісень і ніким непримушені залишилися до кінця імпрези, прикрашуючи своїм усміхом авдиторію, немов китичка роменів.

Таким же теплим усміхом проводжали нас організаторки імпрези, а в першу чергу наші господарі і у нікого із них не можна було завважити того питоменного поспіху, тої байдужости, що її так часто доводиться нам спостерігати в нашому ближчому оточенні.

Чи це тому, що ми були там в гостях, а тут ми щоденними бувальцями? Чи може тому, що Ню Йорк і його довкілля відомі зі свого холодного (незалежно від пори року) відношення до людей?

Але ми не хочемо шукати логічного оправдання на милу поведінку, яка нас зустріла під час нашої поїздки, а тільки бути вдячним тим усім, які дали нам цей промінь тепла і надію, що українські чесноти таки незнищимі.

О—КА

Сидір Тимяк

МИРЯНСЬКЕ ЗВЕРНЕННЯ ДО ПАПИ З 1979 РОКУ — ДАЛІ АКТУАЛЬНЕ

Дня 19-го березня 1979 року Папа Іван Павло II написав історичного листа-послання до Блаженнішого Патріярха Йосифа, призначеного для українського народу з нагоди недалекого святкування 1000-річного Ювілею Християнства в Україні. Цей лист прийняла наша діяспора дуже прихильно та вважала його підтримкою нововибраного Папи для гідного відзначення цього ювілею цілим українським народом, як гідним наслідником Київської Руси. Знову ж московська патріярхія із Заґорська накинулася на Папу та почала свою підривну роботу, щоб вкрасти подію і надбання Київської Руси-України та продати це світові як своє історичне надбання. Ці намагання продовжуються далі і лише гідна відсіч і постава української спільноти у вільному світі зможе протиставитись тим заходам російського православ'я, що його активно підтримує комуністична влада УССР.

Провід Українського Патріярхального Світового Об'єднання (УПСО) рішив у 1979 році подякувати Папі за його послання та звернутись із проханням за підтримкою у змаганнях, що їх провадив Патріярх Йосиф в обороні Української Церкви та народу. Тодішній голова УПСО, д-р П. Зелений із Бельгії, з уваги на особисті справи не міг брати активної участи у підготові цього листа і передав це „діючій управі" в ЗСА, яка складалась із заступника голови інж. Сидіра Тимяка, секретаря ред. Романа Данилевича і фінансового референта д-ра Володимира Бачинського. Управа УПСО на спільному засіданні із управою Українського Патріярхального Товариства в ЗСА, що його головою тоді був бл. п. д-р Богдан Лончина, рішила приготовити листа-звернення до Папи за підписом управи УПСО та чільних представників українських громад із усіх поселень у вільному світі. Редакцією листа-звернення зайнявся бл. п. ред. Роман Данилевич. При виробленні тексту йому допоміг другий корифей патріярхального руху д-р Богдан Лончина. Крім цього свої завваги до проєкту листа зробили проф. Василь Маркусь та о. д-р І. Тилявський. Мистецьким оформленням листа-звернення зайнявся ред. Степан Кікта, а фінансово допоміг перевести акцію збірки підписів та придбати фонд для переведення „Українських Днів у Римі" у вересні 1979 року д-р Роман Смик, видавши безкоштовно мистецькі пропам'ятні жетони та стрічки. Коли проєкт листа-звернення узгіднила та його прийняла управа УПСО, секретар ред. Р. Данилевич вислав його копію спершу до приблизно 250 чільних громадян української діяспори із проханням подати свої завваги та згоду на включення свого прізвища під цим листом до Папи. В короткому часі відгукнулось 167 мирян із 13-ох країн: ЗСА, Канади, Англії, Франції, Бельгії, Арґентини, Венесуелі, Бразилії Швайцарії, Австралії, Голляндії, Еспанії та Німеччини. За вимком трьох неґативних відповідей, без змін прийняли проєкт, що його приготовив ред. Р. Данилевич. Відтак до цього звернення долучилось ще коло 250 мирян, які дещо спізнились із висилкою свого листа, або передали його під час святкувань у вересні в Римі.

Тут варто згадати, що УПСО отримало 15 підписів від чільних громадян із Бразилії, що їх нам переслав інж. Павло Борушенко, який (як довідуємось) зформував п'ять нових міст для провінції Парана у Бразилії, зреґулював чотири ріки, що в часі повені заливали довколишні міста, а крім цього був активним громадським діячем у Бразилії. Нашу акцію піддержала теж управа та члени найбільшої і найдавнішої української громадської установи у Бразилії: Хліборобський Освітній Союз (ХОС), між ними: Гілярій Безручко — голова Центральної Управи ХОС, Сергій Франків, секретар ЦУ-ХОС, Ярослав Занько, голова філії ХОС у Марешал Малє, і префект цього міста, проф. д-р Оксана Борушенко, професор Паранського університету в Куритибі, як бразилійський і український науковець, інж. Зенон Сисак, власник торговельного підприємства та інші.

Управа УПСО вислала теж проєкт листа-звернення до канцелярії Патріярха Йосифа і одержала благословення на цю роботу. Відносно змісту, то цей лист до Папи із 1979 року зовсім не втратив на актуальності і ще важливіший у цьому 1987, передювілейному році. Саме тепер мирянство веде широкозакроєну акцію збирання підписів до Папи Івана Павла II з проханням, щоб Апостольський Престіл активніше боронив прав УКЦеркви в Україні, проголосив Слугу Божу Митрополита Андрея святим та визнав патріярхат УКЦеркви. Це все є у листі-зверненні, що його передало УПСО до Польської канцелярії в суботу, 22-го вересня 1979 року. Це передала папському секретареві у Ватикані делеґація, що складалась із ред. Р. Данилевича, д-ра Б. Лончини та інж. С. Тимяка. Хоч цей лист-звернення не увінчався ще успіхом, все ж таки він був предтечою наших теперішних змагань: зібрати чисельні підписи під петицією та спільно із нашими владиками зорганізувати репрезентативну делеґації до Папи у вересні 1987 року на чолі із головою ПУКЦ Патріярхом Мирославом-Іваном. Нашими підписами під петицією ми дамо доказ, що ми повинуємось заповітові, який нам залишив наш Ісповідник

(Закінчення на стор. 3)

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ПРО „ПРОФЕСІЙНИХ ЇДУНІВ"

Ґратулюю за „штучний голод". О—КА мала відвагу написати, а „Свобода" помістити в ч. 26. з 1-го лютого ц.р.

Зовсім точно так — люди кидаються на їжу, не зважаючи на церковну заповідь про обжирство і піянство.

З нагоди імпрези УНСоюзу у Вашінґтоні люди ходили по „репету" чотири рази, як я сидів з боку під пальмою. О—КА має, як кажуть американці „good sense of observation", що його мусить мати добрий репортер. Про столи що вгинаються, про головний стіл, де люди „пруть", треба теж написати!

Степан Куропась
Чикаґо, Ілл.

МИНУЛО 25 РОКІВ з дня першого облету земної кулі американським астронавтом. 20-го лютого 1962 року Джан Глен тричі облетів земну кулю . Його політ тривав 4 години 55 хвилин і розглядався в Америці як відповідь на „космічний виклик" Совєтського Союзу. Саме в ті дні президент Джан Кеннеді заявив, що першою людиною, яка ступить на Місяць, буде американець.

СЕКРЕТАР ВІЙСЬКОВО-морського департаменту Джан Леман, який перебував на цій посаді з початку Адміністрації Роналда Реґена, оголосив про свою резиґнацію. На його місце призначений ветеран В'єтнамської війни старшина морської фльоти Джеймс Вебб.

Анна Власенко-Бойцун

ДОБРІ І ДИВНІ ДІЛА ОТЦЯ РАФАЇЛА

Монаха Рафаїла зустріла я в холодній Північній Дакоті, в Бісмарку, коли працювала в Північно-дакотському коледжі, де він був викладачем романських мов, а я слов'янських. Він був незвичайною людиною, яка втішалась і любов'ю, і повагою в усіх студентів та імпонувала знанням професорському складові.

Спершу зустрічалися ми на конференціях, а після одного року співпрацювали в комісії студентських проблем — він для студентів, я для дівчат. Славним став він і в місті Бісмарку, коли врятував студентку з бурхливого плеса ріки Міссурі, (яка перепливає недалеко кемпусу), він доусним вдихуванням привернув її до життя, ще заки приїхала перша допомога. Але потиху дівчата розказували мені начебто тоді він сидів у клясі, переводячи граматичний іспит із студентами з латини. І шептали, що він йоґа і вміє роздвоюватися. Я, очевидно, не прив'язувала до цього ніякої уваги, бо дівчата часто фантазують. Ця подія сталась у вересні, а в листопаді ця студентка перейшла на католицизм і з великою парадою була охрищена й миропомазана в новозбудованій каплиці.

А в грудні, перед різдвяними вакаціями в час семестральних іспитів, вертаючись з кемпусу (що розташований шість миль на південь від Бісмарку), я застрягла в снігу, з'їхавши зі шляху в крутежі сніговії, що нагло зірвалась і мела снігом, якого замітачі не змогли на час усувати. Я ще вспіла висісти і встромити лопату в сніг, щоб захистити від нього видиховий провід вістрям лопати і ледве всіла в авто, бо вітер був жахливий... Я знала, що вже ніхто не буде їхати з коледжу до міста, бо я ще ходила з собакою на прохід і остання від'їхала з паркувальної площі. Засвітила світло і глянула на запас бензини. Було ще може на дві години. Отже, ще не замерзну скоро, подумала я і, притуливши собаку, завинула нас обоїх в коц. Найбільше боялась, що сніг засипле авто, а тоді треба буде згасити мотор, щоб не задушитись.

Я помолилась і дожидала, що станеться далі. Хотілось дуже спати. Я відкрила радіо, щоб почути, що діється. Звідтіля перестерігали, щоб ніхто не виїжджав у цю шалену хуртовину, бо з гелікоптера нічого не видно та щойно вранці поїдуть відкопувати авта. За тим ішла інструкція, що далі робити.

Щокілька хвилин засвічувала я лямпочки всередині авта, щоб глянути скільки палива ще залишилось, але стрілка щоразу показувала ту саму кількість, тобто половину запасу наче б машина не працювала, а я вже сорок хвилин стояла в сніту. Я виключила мотор, стягнула хутрований покрівець з другого сидження і ним загорнула ноги, бо стало дуже холодно. Моя собачка здивовано дивилась мені у вічі, наче питаючи, чому не їдемо. Я пригорнула її ближче до себе гладила й казала, що „пан приїде". Мені дуже хотілось спати і я, мабуть, заснула.

Збудив мене сильний удар у вікно. Я побачила світло, яке власник повернув на своє обличчя. О! Господи! Дякую! Це ж отець Рафаїл! Ще побачу мою доню, мого мужа! Отець Рафаїл тим часом лопатою відкидав сніг, щоб можна було відкрити двері. Я глянула на годинник. Навіть не було ще повної години, як я виїхала додому. А мені здавалось, що минуло кілька годин. Отець приїхав снігомобілем, а недалеко, на шляху стояв сніговий плуг. Я взяла собаку на плечі й з допомогою о. Рафаїла добрила до шляху, що дальше підіймався вгору, і сніг був лише до колін. Коли я дякувала йому за рятунок, запитала його, як він довідався, що застрягла в снігу, а він з усміхом відповів — „Я чув по радіо". Але ж по радіо він не міг чути, бо ніхто не знав, коли і куди я поїхала. Наступного ранку отець зателефонував до мене, питаючись чи я здорова та й просив, щоб я не згадувала нікому про цю пригоду, бо аж троє людей замерзли тієї ночі, отже новинок досить.

Особа о. Рафаїла зацікавила мене і я хотіла дещо більше знати про нього, коли довідалася, що він тієї ж ночі врятував також сестру Клавдію, яка верталася з летовища, що знаходиться біля Північно-дакотського коледжу. Вона працювала секретаркою нашого відділу і кілька днів пізніше оповідала мені про свою пригоду, дивуючись як і я, яким способом о. Рафаїл міг знати, що вона в небезпеці. Не згадуючи про моє чудесне врятування, я запитала її, чи правда, що діти говорять начебто він йоґа, що все передбачає. А вона тихенько сказала, що так, бо він народився у В'єтнамі, де його батьки — французи жили, а він сам після закінчення студій і теології в Барсельоні, провадив місію в Індії, побував у В'єтнамі в 1950-54 роках, а після відходу французів з В'єтнаму приїхав до Америки і почав свою професорську кар'єру в Бісмарку.

Після цієї пригоди я почала ходити на Служби Божі, що їх відправляв латинською мовою о. Рафаїл в каплиці. Мене здивувало, що в бурхливих 50-их роках так багато студентів щоденно молиться. Правда, його Богослуження були надхненні. Його очі і голос ясніли радістю. Здавалось, що він справді розмовляв з Богом.

На прикінці шкільного року, коли я покидала Бісмарк, діставши працю в Редінґу, ближче родини чоловіка в Ню Джерзі і доньки, що студіювала в Ню Йорку, несподівано зустріла о. Рафаїла. Виїхавши раненько, я вступила до МекДоналда на сніданок. За столиком біля входу сидів о. Рафаїл. „Доброго ранку — сказав — ось і для вас кава". Я була докраю здивована, бо це ж був час Богослуження. Але отець Рафаїл жартував! — Ваша собачка допоможе вам в далекій дорозі — правда? Бажав мені багато успіхів, але додав: — Тут жили ви безтурботно! А там, на сході, буде не легко. І не помилився!

Минулого року дістала я різдвяні побажання від сестри Клавдії, якими ми щорєку обмінюємось, з дописком, що о. Рафаїл помер у Бенедиктинському монастирі в Швайцарії. Хай цей спомин буде трояндою на його могилі.

Просфора 66-го Відділу СУА в Ню Гейвені

З-поміж численних громадських імпрез, що традиційно влаштовуються в Ню Гейвені, як Свято—Миколаївський Вечір „Рідної Школи", Маланчин Вечір парохії Арх. Михаїла та урочисте святкування річниці самостійности української держави, що відбувається у престижевому готелі при участі численного громадянства великого Ню Гейвену, а відтак з мирною демонстрацією у центрі міста з виступом майора Дієлето, знаменною, бо свячену віковою традицією, являється Парохіяльна Просфора, яку від літ спонзорує 66-ий Відділ СУА в Ню Гейвені. Ця імпреза має не тільки свою релігійну настанову, але також узмістовлює дві сторінки нашого життя — духову та матеріяльну.

Першого лютого ц.р., по Співаній Богослужбі відкриваючи це святкування, голова Відділу Є. Матвієнко сказала: „Минуло Різдво, Новий Рік, Йордан, і оце ми тут зібрались, щоб провести цей традиційний ритуал, що зветься „Просфорою". Із дитинства пам'ятаємо, що коли появилася свят-вечірня зірка, вся рідня засіла за столом, а батько по молитві підносив тарілку із прісним святим хлібом і, вітаючи, частував всіх членів родини, а ми діти із тихою набожністю, вмочали його у мед і споживали у покорі і невимовнім щастю. Не із нашого бажання ми опинились у чужому світі, але зберігаємо цей звичай, бо він наповнює наші серця радістю і надією на краще завтра, що це Божа Воля, щоб ми тут, на вільній землі, стали носіями нашої рідної культури, яка на наших землях заборонена, безбожним окупантом". Вона далі сказала, що метою цього святкування є плекання звичаїв рідного дому зберігання прив'язання до рідної віри, також те, щоб наше молоде покоління навчилось продовжувати нашу релігійну українську традицію, коли нас не стане.

Це духовна сторінка нашого свята, матеріяльна — продовжувала О. Матвієнко, — це придбання фондів на виховання наших священиків, які потребують нашої допомоги в Бразилії, Аргентині Ґлен Кові. Вірю, що й тепер Ви щедро нагородите труд наших жінок, що зорганізували цю просфору, і допоможете нам осягнути цю взнеслу ціль.

Потім о. парох Роман Ґолемба провів молитву, поблагословивши сніди. Тоді Маруся Гижий перебрала провадження програми, заохочуючи парохіян, що вщерть виповнили залю, щоб розважалися свобідно і весело.

Якщо взяти до уваги те, що 66-ий Відділ нараховує тільки 29 членів, то щиро можна їм погратулювати, що зуміли вони подостатком приготовити їжі, яку розподіляли на столи наші алюмни „Рідної Школи". Годі вирахувати імена дівчаток, які у гарних вишиваних блюзочках справно звивалися між столами, щоб задоволити без проволоки всіх гостей.

Церковний хор під диригентурою проф. Б. Маркова, відспівав чотири коляди, з яких остання „Ой видить Бог.." справді дала велику насолоду всім присутнім.

Слідувала виграшка експонатів, яка окремо принесла поважну суму Відділові. Кульмінаційною точкою святкування було відчитання д-ром І. Кизиком трьох подяк, що їх надіслали два наші єпископи з Аргентини і Бразилії, та о. Ігумен з Ґлен Ков, Н. Й. Д-р Кизик подаючи вступ до прочитаних листів, сильно зворушив всю громаду, яка, щиро розуміючи, для якої взнеслої справи приготовано „Просфору", ретельне і охоче сказала свої пожертви на цю ціль, які в загальній сумі принесли понад 1,600 долярів. Була це найбільша радість для членкинь, що їх труд і посвята увінчалися навіть більшим, ніж в минулих роках успіхом.

Грімким співом коляди: „Во Вифлеємі" закінчено цю прегарну традиційну просфору. До речі тут треба підчеркнути, що відблиском цього підйому духу і серця являється думка, що йдуть великі історичні дні, коли стоїмо вже на порозі величних святкувань Тисячоліття Християнства, що має задемонструвати всему світові, що ми, як християнська нація, існуємо, боремося за нашу християнську державу, і ніхто не всилі відібрати нам прадідньої віри і обряду.

М. Б.

В Афганістані...

(Закінчення зі стор. 1)

ня і алькоголізм. Санітарний стан в совєтському окупаційному корпусі також знаходиться на дуже низькому рівні, що приводить до розповсюдження багатьох інфекційних хворіб.

Міхаїл Горбачов назвав Афганістан кровоточивою раною і, судячи з усього, хоче якнайскорше випутатися з брежнєвської авантюри. В той же час Москва намагається „зберегти обличчя" і будь-якими способами мати в Кабулі хоч би нейтральний уряд.

Окупація Афганістану стала ще одним підтвердженням доктрини Леоніда Брежнєва, проголошеної після введення совєтських танків в Чехо-Словаччину. Тодішній совєтський лідер заявив про недопустимість усунення соціялістичного уряду в будь-якій країні, що межує з Совєтським Союзом.

До Москви з офіційною візитою прибув прем'єр-міністер кабульського режиму Султан Алі Кіштманд. Виступаючи на пресовій конференції, речник міністерства закордонних справ СССР Ґеннадій Герасімов повідомив, що С. Кіштманд зустрінеться з головою Ради міністрів С ССР Ніколаєм Рижковим, а 25-го лютого відбуде в Женеву, де візьме участь в переговорах з Пакістаном, що відбуваються там під егідою ООН.

Вшановано мистця М. Борачка

Кожна українська громада має своїх заслужених людей, які—якщо не всеціло, то у великій мірі—присвятилися громадській справі. Мала і має їх також і українська громада в Баффало. Оцінюючи їхню суспільну працю, громада вшанувала в минулому не одного з них в особливий спосіб—чи то концертом, чи бенкетом. Останньо баффалівська громада звеличила бенкетом мистця Мар'яна Борачка. Використано для цього 75-ті роковини від дня його народження, а народився він 1-го лютого 1912 року. Бенкет влаштовано в навечер'я дня народження—31-го січня 1987 року, в Українському Домі „Дніпро", в залі, яку понад 30 років тому ювілят розмалював в українському стилі. Ініціяторами ювілею були управи Українського Дому і Українського Гуцульського Товариства ім. Олекси Довбуша в Баффало. З управ цих двох організованих клітин створено Діловий комітет, який зайнявся підготовою святкувань і подбав про їх загальногромадський характер.

Для ювілята бенкет до останнього моменту був таємницею. Щойно коли він у товаристві дружини Ярослави і сина Олега увійшов на залю, і коли представники Комітету Магдалина Притула, Іван Горбачук і Юрій Гудим'як привітали їх і, прип'явши корсажі, відпровадили до почесного стола, і коли зібрані на залі і при головному столі гості привітали їх рясними оплесками, маестро Мар'ян Борачок зорієнтувався в чому справа.

Бенкет відкрив один з голів Ділового Комітету Юрій Гудим'як і дальше керування бенкетом передав Ігореві Чмолі. На його прохання парох української католицької церкви св. Миколая о. Мар'ян Струць розпочав бенкет молитвою і поблагословив їжу. З Богом почато бенкет і з Богом його закінчено. Кінцеву молитву провів настоятель української православної церкви св. Тройці о. протоієрей Богдан Сенцьо. Присутнім з духовенства був ще о. д-р Павло Івахів, попередній парох церкви св. Миколая.

Доповідь про ювілята виголосив д-р Михайло Лоза. На тлі біографічних даних доповідач висвітлив і його громадську діяльність Не поминув, очевидно, і малярської творчости.

Дальше на чергу прийшли привіти від окремих осіб і організацій. Письмові привіти прислали: Владика Ізидор Борецький—Торонтонський Єпископ (земляк ювілята), Начальний Пластун д-р Юрій Старосольський, Головна Пластова Булава, Краєві пластові старшини Америки й Канади (привіт канадської старшини передав Орест Гараз; крім того склав він ще привіт від станиці у Сент Кетерінс), Головна управа АДУК (ювілят є головою Баффалівської клітини АДУК), управа Українського Світового Об'єднання Гуцулів (УСОГ), місцева пластова станиця, старшина 1-го пластового куреня ім. Олександра і Степана Тисовських.

Були й усні привітання. Адв. д-р Богдан Долішний вітав ювілята від СКВУ (ювілят є референтом музейництва Культурної Ради СКВУ), Даша Процик від місцевого Відділу УККА, інж. Богдан Мороз від Організацій Визвольного Фронту, Євген Луковський від ООЧСУ, Оксана Бережницька від Відділу Українського Патріярхального Товариства і від присутніх на залі членів Пласту (до речі, члени Пласту Слава Шишка і Любомир Головатий вручили ювілятові і його дружині китиці квітів), Василь Шарван від Відділу ФКУ, Неоніля Стецьків від 49-го Відділу Союзу Українок, Оля Лавні від 97-го Відділу Союзу Українок, Михайло Бельмеґа від Гуцульського Товариства ім. Олекси Довбуша, Наталка Середюк від ТУСМ, Наталка Крупа від Осередку СУМА. Від парафії, до якої належить ювілят, привіт склав о. Мар'ян Струць.

Ювілята нагороджено почесними грамотами: від Відділу УККА, від Українського Дому „Дніпро", від осередку СУМА. Слід згадати і про дарунки. Ювілят одержав їх від Ділового комітету, від місцевого гуртка Пластприяту (вручаючи від гуртка дарунок, Зенон Боднарський склав ще й усний привіт).

Після вечері гуцульські троїсті музики порадували гостей кількома гуцульськими мелодіями, а Михайло Бельмеґа розвеселив оригінальними куплетами коломийок. Співав їх під акомпаньямент скрипаля Михайла Мочерняка. В кінці цих ювілейних святкувань до великої китиці привітів і побажань долучилися ще побажання для ювілята від дружини Ярослави і від сина Олега. Останній вітав батька від себе, від неприсутніх ювілятових дочок і внуків. Зворушений ювілят склав щиру подяку за несподіваний вияв пошани для його особи. Голова Ділового комітету Іван Горбачук подякував гостям за участь.

В часі ювілею зроблено чимало знимків (світлила Наталка Середюк). Д-р Евген Стецьків деякі фрагменти зфільмував, а Михайло Мочерняк записав виступи тих, що промовляли, на магнітній стрічці.

Ювілей закінчено забавою при музиці оркестри „Зоряна ніч" Михайла Петришина.

Бенкет у „Дніпрі" не був одиноким виявом пошани для мистця М. Борачка. В неділю, 1-го лютого, після Служби Божої парох о. Мар'ян Струць вручив маестрові Борачкові з нагоди ювілею ікону Матері Божої, привезену із Святої Землі. При тому склав від парафіян побажання, а вірні відспівали Многоліття.

Ювілята вшанували відповідними згадками обидві баффалівські українські радіопрограми

Михайло Лоза

В першу річницю смерти Н. Хоманчук

Св. п. Н. Хоманчук

У понеділок, 2-го березня, мине рік після втрати дружини, мами, бабуні св. п. Наталії Хоманчук. Прийшлося з болем серця переносити родині такий страшний удар несподіваної смерти дорогої особи, яка всіх в родині любила понад усе та жила для них ціле своє трудолюбиве життя. В глибокому смутку повідомлено родину, приятелів, знайомих та велику родину бережанців, з якими покійна працювала, творила, писала історію, будучи ентузіясткою ідеї „Бережанської землі", від створення Товариства до її останніх хвилин биття хворого, але не змученого серця, яке заснуло вічним сном. А так багато було у неї плянів, щоб приготовити і закінчити другий том книжки „Бережанська земля" і зреалізувати інші задуми і пляни.

Покійна народилася в селі Ценів, Бережани, Україна. В селі виростала і там закінчила народну школу. Тому що була дуже здібною дівчиною, батьки рішили післати її до школи в Бережанах, де вона закінчила з успіхом учительський семінар. Як педагог в тому званні працювала вдома і на поселеннях.

Тяжкою була праця учителя, переслідувана польською владою. А ще тяжче було працювати учителям за московсько-большевицької окупації Західньої України.

Про тернистий шлях покійної та її родини — батьків, братів, покійна сама описала в книжці „Бережанська земля", до якої відсилаємо зацікавлених.

Будучи студенткою в Бережанах, покійна запізналася з подругами, О. Старух, І. Болів, Ґусак, І. Іванчук, Т. Миронів, Федорів, Зенею і Ларисою Юськевич, які з покійною працювали в легальних і нелегальних секторах. Покійна вже в молодому віці взяла участь в рядах ОУН, як виховниця молодих сільських дівчат, в часі вакацій роз'їжджала по селах з рефератами, провадила дитячі садки та виховувала дорост.

В часі окупації західніх земель України гітлерівською Німеччиною покійна замешкала в Бережанах і була арештована Ґестапом з товаришками по праці в рядах ОУН — з панею Ковською і Іванкою Іванчук та 20-ма мешканцями Бережан за проголошення акту самостійности української держави. Після звільнення з тюрми закладає книгарню, де подом запізнається з Миколою Хоманчуком, який одружився з нею. Але не довго довелося їм мешкати в Бережанах, бо московська комуна знову, вдруге окупувала західні землі України. Залишаючи все, що мали придбаного, молоде подружжя їде в невідоме, щоб боронити душу і життя від московсько-безбожного комунізму.

Покійна за Божою поміччю відзначалася шляхетністю душі, була доброю учителькою і виховницею, примірною матір'ю, знаменитою доповідачкою на багатьох імпрезах. Була доброю організаторкою з провідницькими здібностями, патріоткою і громадською активісткою. Цими прикметами та працею здобувала собі загальну пошану в усіх подруг і друзів по ідеї та всіх, хто з нею співпрацював в СУА, ОЖ ОЧСУ та інших організаціях.

Родина і українська громада та Комітет „Бережанська земля" втратили українську патріотку, яка цілим серцем любила свою батьківщину Україну та її поневолений народ, для якого трудилася і жила до останньої хвилини.

З болем серця довелося пережити болючу втрату дорогої і всіма улюбленої дружини, мами, бабуні, яка працювала для них і радувалася щастям синів, невісток, внуків та дорогого чоловіка, який для неї був добрим другом та опікуном в часі її тяжкої хвороби аж до останньої хвилини її трудолюбивого життя.

Іван Гірняк

ВІДДІЛ БОРОТЬБИ з наркотиками нюйоркської поліц. почав величезну операцію, щоб припинити продаж наркотиків на Вашінґтон сквері. В операції беруть участь десятки піших, кінних і моторизованих поліціянтів. Були встановлені заховані телекамери і використані пошукові собаки. Поліція має наказ арештовувати як продавців, так і покупців наркотиків. Керівник нюйоркської поліції Бенджамін Ворд заявив про тверду рішучість покінчити з наркотиками в цьому районі Ню Йорку. Він висловив жаль, що з 2,700 осіб, арештованих за продаж наркотиків за останні 15 місяців, дуже мало опинилося у в'язниці.

В БІЛОМУ ДОМІ відбулася двогодинна розмова президента Роналда Регена з прем'єр-міністром Ізраїля Їцаком Шаміром. Як Р. Реґен, так і І. Шамір відмовилися відповісти на запитання репортерів про зміст розмови. Однак вважають, що вони обговорювали перспективи скликання міжнародної конференції в справі врегулювання ситуації на Близькому Сході і роль Ізраїля в доставі американської зброї Іранові. Потім Шамір зустрівся з законодавцями обох палат Конгресу, які провадять розслідування обставин, зв'язаних з цією доставою зброї. Візита у Вашінґтоні стала першою поїздкою в З'єднані Стейти Ї. Шаміра як прем'єр-міністра.

ГАЗЕТА ДЛЯ АМЕРИКАНСЬКИХ військовиків „Старс енд Страйпс" інформує, що у зв'язку з подешевінням американського доляра в Европі, стаціоновані там 250,000 вояків та їхні родини найбільше це відчувають. Деякі з них почали позбуватися зайвих речей, відеоапаратів, стеріо, фотокамер, мінкових плащів тощо, щоб „зводити, як то кажуть, кінці з кінцями", тобто прожити від платні до платні. У Пентаґоні застановляються тепер, що можна ще зробити, щоб покращати матеріяльний стан вояків, які стаціонують за кордоном.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ.

Мирянське...

Закінчення зі стор. 2

Віри Патріярх Йосиф та підемо шляхом, що його нам накреслили чільні провідники патріярхального руху, бл. п. ред. Роман Данилевич і д-р Богдан Лончина.

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. Лева Рейнаровича

мужа нашої гімназійної Товаришки Міки, складаємо на ГАРВАРДСЬКИЙ ПРОЄКТ 100.00 дол.

Опечаленій Міці і Родині висловлюємо наше глибоке співчуття.

Степан і Надія КОСТИКИ

„Союзівка на вакаціях"!

З ОГЛЯДУ НА ВАКАЦІЇ ПРАЦІВНИКІВ „СОЮЗІВКИ"

СОЮЗІВКА ЗАКРИТА

від 1-го березня до 1-го квітня 1987 року

Український Народний Союз

ПОШУКУЄ ДОСВІДЧЕНИХ

АҐЕНТІВ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

і

ЗАГАЛЬНИХ АҐЕНТІВ-ПРОДАВЦІВ

зі знанням української і англійської мов на околиці

Чикаґо, Ню Йорк, Торонто, Філядельфії, північного Ню Йорку і Нової Англії

з метою розбудувати і керувати мережами агентів-продавців в тих округах.

- Впроваджуючі інформації
- Платня у формі позички
- Відсотки від комісового
- Всі бенефіти

Звертатись до:

H.P. Floyd, National Sales Director
Ukrainian National Association, Inc.
30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 451-2200

Комітет Оборони Української Спадщини
та
Головний Екзекутивний Комітет Українського Народного Союзу

закликають Вас

СКЛАДАТИ ПОЖЕРТВИ

на його працю та акції для

1. **Поширювання правди про Україну**
2. **Поборювання очорнювання та знеславлювання українців**
3. **Оборони громадянських прав українців**

Пожертви просимо пересилати чеками або поштовими переказами на

Ukrainian Heritage Defense Fund
c/o Ukrainian National Association
30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

враз із виповненим вирізком цього заклику

Просимо подати суму пожертви своє ім'я, прізвище та адресу

Сума пожертви $

ім'я та прізвище

число дому, вулиця

місцевість стейт поштовий код

Вступайте в члени УНС

ІРАКСЬКІ ВОЄННІ ЛІТАКИ майже цілковито знищили щість іранських міст. У висліді бомбардування загинуло чимало цивільних осіб, а ще більше було поранених. Сотні тисяч залишилися без даху над головою. Взявши до уваги міжнародну критику масового бомблення населених пунктів, Багдад проголосив перерву у бомбленні на два тижні, яка починається в четвер, 19-го лютого ц.р., на вимогу нібито іранських борців за свободу, здецидованих противників аятолли Хомейні. Після двох тижнів бомбардування буде відновлене, якщо Іран не перестане обстрілювати з ракет іракські міста і рафінерії нафти.

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу в НЮАРКУ, Н. Дж.

повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ОКРУГИ

відбудуться

В неділю, 8-го березня 1987 р., о год. 3-ій по пол. в залі Чорноморської Січі

680 Sanford Avenue, NEWARK, N. J.

до участи в яких запрошені і зобов'язані секретарі Відділів, члени Окружної Управи та конвенційні делегати наступних Відділів:

14, 27, 37, 65, 76, 133, 142, 172, 214, 219, 234, 306, 322, 340, 371, 413, 459, 490

В ПРОГРАМІ ЗБОРІВ:

1. Відкриття і вибір Президії зборів
2. Відчитання протоколу попередніх Річних Зборів
3. Звіти уступаючої Управи: голови, секретаря і касира
4. Звіти Контрольної Комісії
5. Дискусія над звітами і уділення абсолюторії уступаючій Управі
6. Вибір Окружної Управи і Контрольної Комісії
7. Слово представників Головного Уряду
8. Обговорення пляну праці на 1987 рік
9. Обговорення організаційної кампанії
10. Внески, запити, закриття зборів

В зборах візьмуть участь:

д-р Нестор Олесницький, гол. контролер УНС
Андрій Кейбіда, головний радний УНС

ЗА ОКРУЖНУ УПРАВУ:

Ярослав Леськів, голова

Володимир Боярський, *касир* — **Осип Сташків**, *секретар*

Пассейк, Клифтон, Патерсон, Ратерфорд і околиця!

В суботу, 7-го березня 1987 р., о год. 6-ій веч. в приміщенні Української Централі в Пассейку при 240 Говл Авеню

відбудуться

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

Окружного Комітету Відділів Українського Народного Союзу

до участи в яких запрошені і зобов'язані секретарі Відділів, члени Окружної Управи та конвенційні делегати наступних Відділів

42, 134, 182 і 394

НА ПОРЯДКУ НАРАД

1. Відкриття
2. Вибір Президії
3. Прийняття протоколу попередніх зборів
4. Звіти уступаючої Управи Окружного Комітету
5. Дискусія над звітами
6. Уділення абсолюторії Управі
7. Вибір Окружної Управи і Контрольної Комісії
8. Устійнення та схвалення пляну праці на 1987 рік
9. Доповідь головного касира
УЛЯНИ ДЯЧУК
10. Різні справи
11. Закриття зборів

У Зборах візьме участь

Уляна Дячук, головний касир УНС

За ОКРУЖНУ УПРАВУ

о. прот. Мирон Пахолок, *почесний голова* — **Іван Хомко**, *голова*
Іван Блиха, *касир* — **Василь Марущак**, *секретар*

Джерзі Сіти й околиця!

в неділю, 8-го березня 1987 р., о год. 3-ій по пол.

в залі Українського Народного Дому при Флїт і Овкленд Авеню, Джерзі Сіті, Н. Дж.

відбудуться

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

Окружного Комітету Відділів УНСоюзу НАДГУДСОНСЬКОЇ ОКРУГИ

до участи в яких запрошені й зобов'язані члени Окружної Управи і конвенційні делегати і по два представники наступних Відділів:

з Джерзі Сіти: 25, 70, 170, 171, 270, 275, 286, 287, з Байону: 213 і 281

НА ПОРЯДКУ НАРАД

1. Відкриття
2. Вибір Президії
3. Прийняття протоколу попередніх Зборів
4. Звіти уступаючої Управи Окружного Комітету
5. Дискусія над звітами
6. Уділення абсолюторії Управі
7. Вибір Окружної Управи і Контрольної Комісії
8. Устійнення та схвалення пляну праці на 1987 рік
9. Доповідь ВОЛОДИМИРА СОХАНА, головного секретаря УНС
10. Різні справи
11. Закриття зборів

У зборах візьме участь

ВОЛОДИМИР СОХАН, головний секретар УНС

ЗА ОКРУЖНУ УПРАВУ

Володимир Білик, *голова*

Осип Зубрицький, *секретар* — **Олександер Благітка**, *касир*

Священик - фундатор

Дня 30-го жовтня 1986 року несподівано в повному розгарі праці відійшов у вічність на 65-му році життя о. Ярослав Тростянецький, народжений 29-го вересня 1921 року в селі Манаїв Зборівського повіту в родині Дмитра і Евдокії з Іванчишиних.

З юних літ ще на рідних землях він став активним членом визвольної боротьби і присвячував весь труд громадській, культурній і політичній діяльності. Ця любов і почуття обов'язку служити рідному народові залишилася в нього до кінця життя.

З огляду на свою активність з приходом большевиків в Галичину в 1939 році, він 18-літнім юнаком пішов в підпілля. Большевики вивезли родину молодого підпільника на каторжне заслання, залишився він осамітненим.

В 1944 році на 23-му році життя виїхав в Німеччину, де продовжував свою діяльність, а згодом по війні в таборах біженців повністю віддався культурній і політичній роботі. В 1949 році виїхав до Америки і замешкав спочатку у Віллімантику, Конн., а згодом 1952 року переїхав до Гартфорду, а відтак в 1960 році до Лос Анджелесу, Каліфорнія. На новому місці поселення вів власне підприємство і віддався громадській і суспільно-політичній праці. Став співосновником української католицької парафії у Віллімантику, кооперативи СУМА в Гартфорді, провідним членом в керівних органах ООЧСУ і СУМА, Культурного центру в Лос Анджелесі. Працював з молоддю, підготовив декілька п'єс і постанов, дописував до української преси і організував власну бібліотеку, яку згодом передав до бібліотеки Отців Василіян в Глен Кові, біля Ню Йорку. Після довголітньої культурно-освітньої і політичної діяльности вирішив стати священиком, щоб на старші літа працювати для української Церкви і народу.

Після закінчення відповідних студій 1979 року прийняв висвячення на диякона з рук Владики Ярослава Габра в Чикаго, а через п'ять літ на 63-му році життя, 17-го червня, 1984 року, був висвячений Владикою Іннокентієм Лотоцьким у священичий чин і далі працював як священик на парафії в Лос Анджелесі. Після двох років праці як сотрудник дістав нове призначення організувати парафію в Тусоні, Аризоні. Це мала бути перша парафія о. Ярослава і до цієї праці він дуже солідно готувався.

В неділю, 26-го жовтня взяв участь у святкуванні 25-ліття парафії в Сан Дієго, де з Владикою Іннокентієм узгіднив свої пляни і дістав дальші поради і доручення для ведення парафії. У вівторок, 28-го жовтня, виїхав автом з Лос Анджелесу до Тусон, Аризона. По дорозі заночував і приїхав на нове місце призначення по полудні наступного дня. Того самого дня ввечорі парафіяни привітали прийняттям свого пароха, він був дуже піднесений на дусі і вдоволений з першої зустрічі. 30-го жовтня о год. 3-ій ранку тяжко захворів і через годину в шпиталі відійшов у вічність.

Похоронні відправи почалися в Лос Анджелесі і

Св. п.
Ярослав Тростянецький

закінчилися в Гартфорді, де і поховано тіло о. Ярослава.

Світлої пам'яті о. Ярослав Тростянецький працею і ощадним життям добився маєтку та був постійним щедрим жертводавцем на наші національні і релігійні установи в Америці і поза нею. Ставши дияконом, а згодом священиком — всі доходи, які отримував від людей за вінчання, христини, похорони, Служби Божі і т.п. віддавав на добродійні цілі, зокрема на виховання молодих священиків.

Св. п. о. Ярослав постійно цікавився вихованням молодої зміни, зокрема студіями українознавства. У своїх листах до Фундації УВУ не раз підкреслював вагове значення українознавства для провідних кадрів. Він високо цінив працю Фундації УВУ і не тільки сам став її меценатом, але й інших заохочував до жертвенности на працю Фундації. В кінці вересня минулого року передав на фундацію УВУ 100.000 дол. З цієї суми після його смерти 20.000 дол. згідно з його бажанням розділено на три інші українські установи. 80.000 дол. стали основою Постійного Стипендійного Фонду (ПСФ) ім. о. Ярослава Тростянецького при Фундації УВУ. Щорічно з відсотків цього фонду, згідно з його бажанням приділятимуться стипендії на студії україністики в УВУ для священиків, семінаристів, кандидатів на священиків, монахів і монахинь з різних монаших чинів українського католицького віровизнання, які схочуть підвищити своє знання з українознавчих предметів — історії, географії, мови, літератури

Крім цього, у своєму завіщенні все своє майно призначив на релігійні, добродійні та виховні цілі.

Фундація УВУ щорічними стипендіями і Богослужбами буде вшановувати цю прикладну українську людину, патріота, громадського діяча і священика, який все своє життя, труд, вміння і майно віддав на службу батьківщині, на службу українській громаді в діяспорі.

Отець Ярослав Тростянецький, його ідея і змаг, через ПСФ будуть вічно жити не тільки в серцях стипендистів, але через них в пам'яті українського народу. Своїм розумінням проблем і потреб української діяспори, любов'ю, працею, жертвенністю і патріотизмом він став світлим прикладом до наслідування

П. Гой

Вступайте в члени УНСоюзу!

● РІЗНЕ ●

Пошукую маґістра прав
МИКОЛУ СТЕЦКІВ
родом з Поршни, пов. Львів. Правдоподібно живе в околиці Сиракюз, Н. Й. Прошу зголоситися телефонічно до
Володимира Жизневського
(304) 233-6459, Wheeling, W. V.

● РОЗШУКИ ●

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ПЕТРО ВОЛОЩУК, член УНС Відд. 505-го в Канора, Саск., Канада, помер 24-го грудня 1986 року на 62-му році життя. Нар. 15-го вересня 1915 року у Вронтоні, Саск. Членом УНС став 1970 року. Залишив у смутку дружину Стеллу, доньку Деніс Савка з мужем Леонардом; синів Петра з дружиною Шарон, Гаролда, Кена і Михайла. Похорон відбувся 29-го грудня 1986 року на цвинтарі в Канора, Саск. Канада.

Вічна Йому Пам'ять!

Б. Корчинський, секр.

МИРОСЛАВ СОРОЧАК, член УНС Відд. 390-го ім. Івана Франка в Бристолі, Конн., помер 8-го грудня 1986 року на 63-му році життя. Нар. 19-го травня 1923 року в Терривілл, Конн. Членом УНС став 1939 року. Залишв у смутку дружину Олену, сина Ричарда і доньку Синді. Похорон відбувся 11-го грудня 1986 року на цвинтарі св. Михайла в Терривіллі, Конн.

Вічна Йому Пам'ять!

Петро Бугрин, секр.

СТЕФАН ЗАУЛИЧНИЙ, член УНС Відд. 224-го Т-ва „Просвіта" в Сейлем, Масс., помер 29-го січня 1987 року на 74-му році життя. Нар. 28-го жовтня 1912 року в Новиці, Україна. Членом УНС став 1953 року. Залишив у смутку дружину Анастазію, сина Володимира, внуків — Адама Йосифа і Андрія Ската. Похорон відбувся 2-го лютого 1987 року на цвинтарі Св. Марії в Сейлем, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Йосиф Ірха, секр.

СОФІЯ САЛАМАХА, член УНС Відд. 66-го Т-ва Пласт в Рочестері, Н.Й., померла 16-го листопада 1986 року на 67-му році життя. Нар. 1919 року у Львові, Україна. Членом УНС стала 1972 року. Залишила у смутку три доньки, п'ять синів, дев'ять внуків та багато приятелів. Похорон відбувся 18-го листопада 1986 року на цвинтарі Сенді Крік в Галлі, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Петро Лещишин, секр.

АНАСТАЗІЯ БІЛОВУС, член УНС Відд. 146-го в Дітройті, Миш., померла 7-го червня 1986 року на 77-му році життя. Нар. 1-го лютого 1909 року в Україні. Залишила у смутку мужа Йосифа і сина Ярослава. Похорон відбувся 11-го червня 1986 року на Українськім Національмін Цвинтарі у Вашінгтоні, Д.К.

Вічна Їй Пам'ять!

Григорій Корбяк, секр.

ДАНИЛО Б. КУЗІВ, член УНС Відд. 490-го ім. Івана Франка в Ірвінгтоні, Н.Дж., помер 4-го січня 1987 року на 74-му році життя. Нар. 1912 року в Нюарку, Н.Дж. Членом УНС став 1939 року. Залишив у смутку дружину Елейн доньку Керол. Похорон відбувся в крематорії.

Вічна Йому Пам'ять!

Г. Чорномаз, секр.

● РІЗНЕ ●

● НА ПРОДАЖ ●

Уряд УНС розіслав своїм членам книжку редактора Драгана ПАМ'ЯТАЙМО ЗА ВИННИЦЮ на кредит. До заплати, як книжку дістануть.

Я думаю це добра ідея. Хай добра книжка не плісніє на полицях у видавця.

Я рішив зробити так зі своєю книжкою

„ІСТОРІЯ МОЄЇ СУРМИ"

Але я не маю адрес свідомих українців, що вміють читати по-українськи. Прошу прислати мені свою адресу, я вишлю Вам свою книжку на кредит, також.

Як побачите, що там є корисні інформації і поучення, то пришліть мені $12.70

Нехай моя книжка, що хоче поширити знання і практику з мого 94 р. життя не плісніє на полицях, але послужить свідомим громадянам. Пишіть:

M. SURMACH
169 W. Saddle River Rd.
Saddle River, N.J. 07458

● ДО ВИНАЙМУ ●

ДО ВИНАЙМУ
5 КІМНАТ
в Ірвінґтоні, Н. Дж.
Тел.: (201) 371-0667

HELP WANTED

ПОШУКУЄМО
ВІДПОВІДАЛЬНУ ЖІНКУ
до пильнування двох дітей, 3 і 5 років і до легкої домашньої роботи 3 або 4 дні на тиждень Лівінґстон, Н. Дж.
(201) 994-2812 вечером.